

סיפור משפחתי שלי

הסבא יהודה דב (יהודה בער) בנו של ר' דוד שרפסקי ז"ל, נולד בשרנסק. משפחת שרפסקי הייתה דור רביעי או חמישי בשרנסק.

היה אדם צנוע איש עבודה שידע לשמור על כבודו. אשתו טישל היתה אשה שקטה ואם מסורה לילדיה.

בראש חודש כסלו 10.11.42 נשלחו מגטו מלבה לאושוויץ.

ליהודה דב וטישל היו ששה ילדים. ארבעה בנים ושתי בנות. שמות הבנות זלטה וצילה, ושמות הבנים זלמן, אליהו מרדכי, יעקב וזליג.

סבא יהודה היה סוחר בעורות, וכן נמצא הרבה בנסיעות. פרנסתו איפשרה לאשתו להמציא בבית ולגדל את הילדים בנחת.

זלטה האחות הבכורה נישאה לבעלה שאף הוא נולד בשרנסק. לזוג נולדו שני ילדים, בת ובן בלהה ודוד.

החיים בעירה זרמו על מי מנוחות, כולם למדו בבתי ספר, והגדולים היו עסוקים כל אחד בכיוונו.

צילה הצטרפה להכשרה במטרה לעלות לישראל. החיים בהכשרה היו מלאי תוכן והתרגשות לקראת הנסיעה, העסיקה את הקבוצה ובעצם הוריה לא היו שותפים מלאים בדרכה החדשה.

בשנת 1934 עלתה לארץ ישראל עם חבורת צעירים שחלקם, מצאו דרכם לגבעה בהרצילה (הרצליה ג).

עם פרוץ מלחמת העולם השנייה, לא היה ידוע דבר על המשפחות שנשארו בפולין. לאט לאט החלו להגיע ידיעות על שואת יהודי אירופה, ובתוכן על השמדת יהדות פולין כולה קהילת שרנסק. צילה שכמעט כל משפחתה נספתה בשואה, קיבלה את המידע הקשה מפי אחיה זלמן. היחיד ששרד את אושוויץ מכל המשפחה, ועלה מאוחר יותר לארץ. בה לא האריך ימים.

זלמן סיפר לאמא ושיתף אותה בכל, הקורות את המשפחה. כיצד בהגיעם לאושוויץ הפרידו בין נשים לגברים, וכאשר החיילים הגרמנים חיפשו גברים לעבודה, בהכנת מגפיים. זלמן שצריך אליו את אחד האחים צורף לקבוצה ומכאן החל בעבודה קשה

ומפרכת. אביו שעסק במסחר עורות, העביר לו ידע בנושא וכך הצליח להשתלב בעבודה שהצילה את חייו. מסיפוריו שמעתי רבות על הסבל והכאב שעבר. בתבונת הכפיים שלו הצליח להכין לעצמו כף מתכת, שבעזרתה אכל את המעט שניתן. את הכף שמר על גופו ובעלותו ארצה הביאה כעדות. הכף שמורה אצל בתו היחידה רבקה'ילה.

פרט לכף הביא עמו זלמן גם את הטלאי הצהוב, שענד על זרועו. גם פריט זה נמצא אצל בתו למישמורת.

בשנת 1945 בהכנס בנות הברית בשערי אושוויץ, זלמן מספר שהוא נשא בידיו את אחיו. אותו אח שעבר איתו בתעשיית המגפיים. האח שהיה בתת משקל לא הצליח להתאושש ומת. זלמן חש רגשות אשם, על כך שלא הצליח להצילו. ולא הפסיק לבכות בכל פעם שהסיפור הוזכר.

עם שחרורו הגיע זלמן לבלגיה, וגר בביתה של אילנה, שהייתה אלמנה עם ילד. וכך הצליח אבא שלי ישראל לעלות על עיקבותיו ולעלות אותו ארצה, ועמו עלתה גם אילנה. בחלוף זמן הם נשאו ונולדה בתם רבקה'ילה. אילנה חלתה ונפטרה בדמי ימיה.

משפחתה של אמא שהופרדה באושוויץ, כולל האחות זלטה וכן שני ילדיה ובעילה נראו על ידי זלמן, בפעם האחרונה באותו יום. ומכאן ניתן להבין שהם נשלחו להשמדה.

רות זורן